

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

DE BARCELONA A VALLS.

No també formava part de la comitiva. ¡Y donchs que 's creyan!... En materia de carrils, es á dir, tractantse de anar endavant no caldria sinó que 's descuidessin de la CAMPANA DE GRACIA!

La concurrència era llubida. En Gumá, aquest Prim de las grans empresas, anava al frente, y entre l' estat major s' hi veyan lo general, lo governador, lo tinent d' arcalde Sr. Manté, y un agutzil de casa la Ciutat....

Fins duyam bisbe y tot. Un bisbe barbut, fill de Granollers y que t' el seu remat á Australia. A pesar de anar ab bisbe, no vá haberhi cap desgracia, y aixó que quan á mi vá tirarme la benedició, se 'm van aelucá 'ls ulls, com si totas las excomunions que guardo coleccionadas, me pujessin á la cara.

De Barcelona á Calafell lo cami ja era conegut. Res més grandios que aquell mar trist y ombrivol á través de la pluja menuda que queya en aquells moments. Lo mar semblava qu' estés neguitós al veure la locomora que passa vorejantlo sempre, ficantse sota terra y tornant á sortir, y alguns cops esqueixantli 'hi la blonda de blanca espuma, alegre, festosa y enjogassada.

Després de Calafell s' entra en la regió dels garrofers; no hi ha un sol camp que no n' estiga plé.

Si en Martinez Campos passés per allí, exclamaria: —¡No se 'n podrian proclamar poch de reys Alfonsos!

Després de Calafell vé Sant Vicens de Calders, un poble célebre des d' avuy p' el seu arcalde, digne rival del de Zalamea.

Figürinse una autoritat que per haverli desviat un cami vehina, volia oposarse á que passés lo tren, y vá alzar lo somatent, vá treure 'ls puntals de un pont y vá posar prés al gefe dels treballadors. Ab la vara passada á la faixa; com un sabre, parlava en nom del rey... y qui sab lo que hauria fet, á no ser l' autoritat militar que vá manar que 'ls civils guardessin lo pont objecte de las qüestions, per evitar una desgracia.

Un trós més enllá atravessém la linea de Tarragona, passantli per sobre, ab tot y ser aquella linea tant orgullosa; y ab un cop de máquina arribém á Roda, punt del embrancament del ramal de Reus que ha de seguir fins á Madrid.

Ressonan barrinadas: l' andén está plé de gentiu; se senten los acorts de una orquesta que toca l' himne de Riego, y compareix l' ajuntament. Lo poble es pedtit, pero las bandes dels regidors son amplas de tres pams. Ja es sabut que com més petit es un poble, més amplas han de ser las bandes dels regidors.

Detrás de l' estació hi ha una magnífica pedrera de pedra fionja, d' aquella pedra que 's treballa com la fusta. ¡Adéu pedreras de Alicante! Lo qu' es per lo que toca á nosaltres, busquéuvos mercat.

Entrém en lo Camp de Tarragona, en aquella terra de la gent escardalena, del bon vi, bon oli y bonas avellanas... ¡Ah! y també dels bons liberals.

Trobém á continuació 'l poble més sabi de Espanya: Salomó. Al veure una iglesieta, jo m' acostó al bisbe barbut y l' hi dich:

—Miri, miri, Sr. Bisbe: lo temple de Salomó. Música, barrinadas y comissions.

Avants de arribar á Vilabella, reculém per recullir á un ajuntament endarrerit, al ménos ne pujan trenta, y com que tots duhen barretina morada, ells si que podran ben dir que van anar al carril de gorra.

Vilabella 'ns reb també ab gran esplendides, y fins á Valls rihém tots, sentint explicar dos incidents del viatge.

Un dels arcaldes, vá dirigirse al general, creyentse qu' era 'l Sr. Gumá.

—Naturalment, deya després lo bon home: com que vaig veure que era 'l que anava més bonich....

Un secretari d' Ajuntament al arribar al cotxe vá treure 's lo rellotje per fer l' home, y 'l compulsá ¿ab qué dirian? Ab lo manómetro de l' estufa.

Y lo més bonich es que després de examinar lo manómetro ab gran atenció, exclamá:

—¡Ah, vaturalistol are hi caich: aquest rellotje deu anar ab l' hora de Madrid!

Valls es una població important que conta de 18 á 20,000 habitants. Situada en terreno desigual, voltada per dos torrents, ben dotada d' ayguas magníficas, á las quals déu son famós pá y sas exquisidas verduras, es lo centro de una comarca rica y molt poblada.

Al arribar lo tren, tot Valls era á l' estació. Grans empentas y gran fanch. Los carrers son estrets y tortuosos, pero animats y formats de bonas casas: la gent franca y molt cumplerta ab los forasters.

Junt ab la comitiva vaig anar á l' iglesia (si senyors vaig anarhi) á sentir cantar lo *Te-Deum*, y jo no sé si van ferho en obsequi meu; lo que puch dirlos es que may hi sentit un *Te-Deum* més divertit. Era la música un conjunt de valsos, polcas, y schotis, si 'ls uns ayrosos, los altres més. Per un moment, vaig temer que 'ls sants saltessin dels altars, y convertissen l' ample iglesia en un gran saló de ball, dihent: som á Valls y hem de ballar.

Jo estava prop del altar de Santa Filomena, y ab la vista ja l' hi comprometia la primera polca. Pero la Santa no 's vá moure de ajeguda de dintre de l' escaparata.

D' allí, á la casa de la vila ó de la ciutat. (Valls es ciutat desde 'l dia de l' inauguració del carril). Los famosos Xiquets alsavan arriscadas torras al só de las grallas y dels tamborinos. Milers de personas contemplavan aquesta maravella de forsa, de destresa y

d' equilibri. Jo pensava ab los voluntaris del Camp, que manats per en Prim, fent torres com aquellas, escalavan las murallas de Tetuan, ¡dignes recorts de gloria, units á aquells dignes recorts de festa!...

L' Ajuntament nombra á n' en Gumá fill adoptiu, y després á n' ell y á tots nosaltres nos obsequia ab un gran dinar, per celebrar aquest honros bateig.

Consti que 'l fondista de Valls que vá encarregáren vá quedar com un home.

A las postres, brindis entussias y lectura de poesias.

En Gumá parla, y ab véu que fá estremir nos diu que havia promés anar á Valls, y que si no hagués pogut cumplir la seva paraula, s' hauria clavat un tiro.

Enrahona ab l' accent del home que ha de sostenir grans combats. Desitja fer lo bè del país y 's troba ab dificultats, contrarietats, obstacles y malas-volensas.

¿Es possible que la realisació de totas las grans ideas exigeixin grans martiris? ¿Es possible que hi haja arcaldes com lo de Sant Vicens de Calders, y homes y potser empresas rivals, que 'ls belluguin tras-cortina?

Senyor Gumá, no s' espanti y avant y foral Miri 'ls Xiquets de Valls: pujan amunt, amunt, l' un sobre l' altre, fermes, valents, aguantantse sempre, per més que bufi 'l vent y que l' horisó llampegui. Riguis vosté del vent de l' enveja y dels llampechs del odi. ¿No té lo mateix que 'ls Xiquets una massa de gent ferma y decidida que l' hi serveix de base? Si: té 'l poble, la premsa, l' opinió pública. Sonin las grallas, rugeixi la locomotora... vosté alzará 'l castell, vosté anirá á Madrid, portant un baf d' esperit de Catalunya al cor d' Espanya.

Aixó pensava al sentir al actiu empresari, combatut per tants *gossos del hortelá*, que ni fan ni deixan fer.

Per lo demás Valls, vá fer unas grans festas. Va solemnizar la inauguració del carril ab una ilustració catalana titulada *Valls-Vilanova-Barcelona*, que conté l' autógrafo dels principals escriptors de Catalunya y qu' está admirablement impresa; vá donar balls magnífics, en los quals s' hi veyá la flor de las nenas del Camp y vá celebrar un gran certámen literari, donant premis preciosos y aplaudint ab verdader entussiasme los cants dels poetas.

Me falta temps y espay per detallar aquestas festas, ab las quals un poble ilustrat y ansiós de creixe ha respost al saludo de la locomotora, y haig de acabar aquí donant las gracias als senyors Oller, Pié, Molet, Sanromá, Tomás y Salvany y tots quants van desviure 's en obsequiar á aquest humil representant de la premsa catalana.

P. K.

UNA CARTA DE CUBA.

SENYOR Don Gaspar Nuñez de Arce, ministre de Ultramar:

Molt senyor mèu: Lo motiu que m' impulsa á escriurei aquestas ratllas es...

Pero ja veurá,—y dispénsim la transició,—avants que tot, permétem que l' hi espliqui qui soch y cóm me dich, porque 'ns entreguém més facilment.

Soch negre esclau, me dich Domingo y perteneixo al amo d' un ingeni d' aquesta hermosa terra que se 'n diu Cuba. Tinch quatre ó sis noyets,—no coneix fixament lo número—que no sè ahont son ni ahont paran, porque un esclau té la immensa satisfacció de no haverse de cuydar dels seus fills, que perteneixen al amo, y que van y venen y mudan de casa, segons la voluntat del propietari.

Jo, per casualitat, sè de llegir: es una circumstancia que 'm té molt satisfet, porque m' ha proporcionat l' ocasió de llegir algunas comedias y poesias sèvas, y, sobre tot, d' enterarme de las bonas disposicions que abraja vosté en favor de la nostre classe.

Y aquí entro de plé en l' objecte d' aquesta carta. Si senyor; al mon tot se sab, y si no vol que una cosa s' esbombi, no la fassi. Hi llegit en un diari un telégrama de Madrid que diu que vosté no vol aboli los castichs del cep y del grillet, que forman avuy part dels nostres drets individuals, sense estudiar detingudament la qüestió.

¡Bé, don Gaspar, bé, molt bé!
Precisament quan llegia la noticia, acabava de sortir del calabosso ahont he estat retiradet unas quantas horas per haver mirat malament á un amic d' un conegut d' un parent del majoral, y, examinant las llagas que 'l cep m' ha deixat á las camas, no he pogut menos de regoneixe que una cosa que proporciona tantas ventatjas no 's pot suprimir aixis, aixis.

Jo no sé si las sèvas meditacions sobre l' assumto d'usarán més ó menos; pero l' hi recomano sobre tot, que no se l' hi ocorreixi, ni per capritxo, posarse un cep als péus pera meditar més profundament y sapiguer lo gust que dona. Tal vegada llavors resoldria la qüestió massa depressa, y en materias com aquesta la precipitació es molt perillosa.

Un company mèu, á qui jo he posat al tanto de la cosa, 'm deya aquest demati:

—Pero ¿quién e jese branco Nuñe que pone reparo en la supresion? ¡Ya deberá de ser argun frabricante de cepos!

—No, Pancho, l' hi he dit jo: es el Ministro de Ultramar.

—¡Pue mejó sería menistro de Ultratumba!
Pero d' aixó no 'n fassi cas: las criaturas humanas están plenas de debilitat, y ningú sab prou lo que l' hi convé. Los gossos tenen inquina al amo porque 'ls posa bossal, y no saben que aquest bossal, privantlos de tastar las bolgas que 'ls municipals los ofereixen, los salva la vida.

Aixis mateix es lo negre. Troba mal fet que l' adormin ab ceps y grillets, y no mira, que ab aixó 'l privan d' extraviarse pels laberintos de la corrupció, proporcionantli ocasió de passar temporadetas al quarto fosch, filosofant sobre las bellasas de la vida, y admirant la indisputable sabiduria d' aquesta Providencia que ha fet homes de diferents colors, y que ha dotat al negre d' unas camas y munyecas que s' ajustan tant bé y rebé als ceps y als grillets.

Don Gaspar, no 's doni: no 's deixi convence per aquestos revoltosos que tot ho volen capgirar. No se l' escolti á ne 'n Labra; que canti y fassi discursos contra 'l cep: vosté, ferm que ferm, mediti, cavili y estudihi detingudament la qüestió, que á suprimirli sempre hi es á temps.

Miri que 'l cep es la clau de la felicitat d' aquesta isla.

Tregui 'l cep y tot se 'n va á rodar.
Ni 'l sucre será dols, ni 'l rom escalfará 'l cap, ni 'l tabaco tindrà aroma: tot perdrá 'l mérit, y per forza ¡per forza! tindrà qu' enviar en Martinez Campos á donar un cop de má y posar las cosas á puesto.

Nada, ho repeteixo: no 's precipiti, estudihi madurament l' assumpto, y 's farà acreedor á la admiració de la humanitat.

Jo l' hi asseguro que ab lo temps no faltarà qui l' hi elevará una estàtua, en la qual vosté estará representat assegut sobre un piló de sucre, sostenint ab l' una má un grillet y ab l' altra grantantse 'l cap com si reflexionés, ostentant en lo pedestal aquesta dedicatória:

Al señor Nuñez de Arce
que estuvo un año en un brete,
sin saber lo que se hacía
con el cepo y el grillete.

Abur: celebraré que tot lo que ara té del mèu color se l' hi tornés blanc,—comensant pels cabells del cap, seguint per las ninas dels ulls, y acabant per las puntas de las botinas de xarol,—y que no més l' hi quedés negre, pero molt negre, una cosa: la conciencia.

Saludi á ne 'n Moyano, que' es aquell mulato que hasta ha sigut ministre y mani al seu admirador, Domingo.

—PER LA COPIA,
FANTÁSTICH.

Lo nou ministre d' Hisenda diu qu' está decidit á no demanar nous sacrificis al país, contentantse, per esquilarlo, ab las estisoras que l' hi ha deixat lo senyor Camacho.

Es á dir, trobant l' ós que ja es escurat, renuncia á escurarlo.

¡Quins ministres més generosos!

Gran robo á l' iglesia del poble de Corró de Munt. Los lladres després de pujar per la taulada y pèl campanar, van endurse 'n de la caixa de las ánimas dos xavos, y de la caixa del Papa, una pesa de dos.

Los lladres de Corró de Munt diu que ab aquests diners tractan de ferse una casa al Ensanxe.

Los monárquichs que fan escarafalls contra la República francesa porque 's posa en situació de poder expulsar als prínceps que conspiran, deuen saber una cosa.

Que Lluís Felip vá expulsar á tots los individus de la dinastia imperial.

Y que l' Imperi vá expulsar á tots los individus de la dinastia orleanista.

Per lo tant no hi ha que culpar á la República qu' en aquest punt segueix procediments monárquichs.

Jo trobo mal que 'ls expulsis, porque en una República no hi ha de haver privilegis ni en favor ni en contra de determinadas familias: la lley igual per tots.

Aixó no quita que al que conspiri se l' hi dongui garrotada seca.

Expulsar á aquesta gent pot produhir un resultat contrari al que tal vegada 's proposan los autors de l' expulsió.

En efecte, 'ls expulsats adquireixen, fins á cert punt, lo medi de anarse 'n á conspirar impunement á la frontera.

Y á més, que certs personatjes—per efecte de la perspectiva—vistos á distancia semblan més grans de lo que son.

Un diputat conservador se queixava aquest día de las grans trampas, dels enormes escándols comesos per la situació fusionista en las últimas eleccions de diputats provincials.

Lo ministre vá respondre que alló no tenia res de particular, y que tot lo que s' havia fet, ho havian après dels conservadors.

Figürinse un home honrat que l' hi prenen un relloj de plata y ell troba á un senyor sol, y l' hi pren un relloj de 'r.

—Jo no soch lladre, dirá si 'l duhen al tribunal; lo que hi fet ha sigut seguir los precedents dels lladres.

A l' home que aixis obrés, no haurían de durlo á presiri: al revés haurían de nombrarlo jutje ó magistrat de l' Audiencia.

A Madrid s' ha estrenat un nou drama del senyor Sellés, titolat *Las esculturas de carne*.

No l' hi vist; pero desd' are 'm figuro qui es l' escultor de aquestas esculturas: es en Sagasta.

Perque á mi no m' ho tréuhen del cap, las estàtuas son aquells diputats de la majoria que may diuhen una paraula, y votan sempre en favor del govern.

A las Còrts s' ha discutit lo jurament, aquesta fórmula que violenta la conciencia dels representants del país y que al cap-de-vall no serveix per res.

Un senador deya:
—«Los batallons de Sant Carlos de la Rápita havian jurat fidelitat á Isabel II; los de Alcolea també; y 'ls de Sagunto havian jurat fidelitat á la República.»

Un diputat exclamava:
—«Si la monarquia hagués de formar un ministeri ab personatjes que no hajan faltat may al seu jurament, no trobaria nou personas apropòsit.»

En Sagasta que ha jurat tot lo que hi ha per jurar deya:

—«Senyors, á mi m' admira molt la perruca blanca del President de la Cámara inglesa. Es precis conservar las tradicions... etc. etc.»

Perdonémli lo de la perruca blanca, ja que quan ho deyam estavam en vigílias de Carnestoltes. Pero tocant á lo de las tradicions ¿no 'ls sembla qu' en Sagasta no vá dir la paraula verdadera?

Havia de dir:—Es precis conservar las traicions.

Mentres á Fransa han de pendre midas serias contra 'ls pretendents á reys ó emperadors, que voldrian alzar un trono sobre la República, á Italia, lo germá de Francisco II de Napolis, lo compte de Aquila se postra al péus de Humbert, prestantli acatament y vasselatge.

¿Sabem perque aixi 's bellugan reys y prínceps destronats?
«Por dinero baila el perro y por pan, si se lo dan.»

Se tracta de pagar un deute de agraument á la memoria del immortal músich-poeta Joseph Anselm Clavé erigitli un monument per suscripció pública en un dels sitis més immediats, ahont Clavé guanyá sas millors victorias.

LA CAMPANA DE GRACIA s' adhereix ab entussiasme á aquesta idea, y obra desde avuy una suscripció al indicat objecte.

Tots los admiradors de aquell geni musical que feya servir l' art per moralisar é ilustrar á las classes treballadoras, esperém que cooperarán á aquesta idea noble, justa y patriótica.

COSAS D' ESPANYA.

DIÁLECHS Á CORRE-CUYTA.

A LA PORTA DE UN CAFÉ.

—¡Ey! ¡Llorens!—¡Hola minyó!
—¿Qué tal, noy?—¡Així, així!
Y ara que 't veig... ¿vols vení demá á la inauguració?
—¿Inauguració? ¿de qué?
—¿Que no sabs que havém format un círcol, patrocinat pel conde A. y 'l marqués B?
—¿Com se titula?—«Cassino reformista-democrátich, radical-aristocrátich, espanyol-ultramarino.»
—¡Bonich nom!—Y s' assegura que aviat pujaré—¡Ah, ah!
Pots contá ab mí per demá.
Y... bueno ¿ab qué s' inaugura?
—Ab un dinar de mistó.
—No 'm desagrada la táctica.
—¡Aixis comensém la práctica per gobernar la nació!

D'AVANT DEL LICEO.

—¡Que vas bonich, Lluñaneras!
¡Déus ser rich!—¡No 'm fassis riure!
Avuy dia, noy, per viure hi ha mil modos y maneras.
—Pero bé ¿com te la campas per anar tant gras y net?
—¿Tant ignorant ets, xiquet, en lo sigle de las trampas?
—Bé, ¿de qué fas?—No convé may obrí 'ls ulls de ningú; pero t' ho dich... porque 'els tú...
—Home, jo t' ho agrahire.
—Ab frescura y poch treball, aquí, si un hom s' espavila...
¡Calla... que aquell gura fila...!
Aném un xich mes avall.

A QUALSEVOL PUESTO.

—Ara vinch de la oficina per veure 'l teu expedient.
—Y ¿com se troba?—Jeyent ab una calma divina.
Diu que hi torni 'l mes que vé... que potser... que tal vegada... s' hi donará una mirada...
—Vaja, donchs ¡si que ho tinch bé!
Y ¿qui t' ho ha explicat aixó?
—Un jove que allí escribia, y que ha dit que no podia entrá á veure l' Directó, porque era á dins, despatxant un cas molt grave é imprevisit...
—¿Sí? Donchs ara jo l' he vist per la Rambla passejant.

A LA PLASSA DEL PÍ.

—¡Don Cassimiro!—¿Qué tal?
—Molt bé.—¡Ja 's véu ab la planta!
Y... ¿com vá la causa santa y 'l nostre gran Nosedal?
—¡Tres bien!—Y 'ls bisbes mestissos segueixen armant tropells?
—¿Los bisbes? Que 's cuydin d' ells—aquets pobres infelissos.
—Pero jo he sentit á dí que 'l Papa s' ha incomodat, y que vol enviá un llegat.
—¡Nos ea ribém com fins aquí!
—Hasta d' un Nunci apostólich?
—Ni que 'l Sant Pare s' hi enredi.

no hém de permetre que quedí ni un... ni mij neo-catòlich.
—Bravo! Lo mateix dich jo:
—Tractes ab mestissos? ¡Cap!
—Abur: viva... alló que sab.
—Y viva la religió.

DAVANT DEL CONGRÉS.

—Remacatxo! Vè molt bè; ara 'l venia á buscar.
—¿Sif?—Comensém á votar, y 'ns falla 'l vot de vosté.
—¿De qué 's tracta?—¿Vatúa 'l mon? Lo temps es curt...—¿Ni 'm pot dí...? —Entri, corri y digui sí!
—¿Pero...!—No perdi un segon!
—¿Pero, no véu que no sè...? —Digui sí y deixim fé á mí.
—¿Es que...!—¿Vaji, cridi sí... y després l' hi explicaré.

AL PARQUE.

—¿Adios, senyor Megateril
—Estigui bó, senyor Rap!
—¿Oy, que vé bé! ¿Que no ho sab? ja hi ha un altre ministeri.
—¿Ay! ¿qué 'm conta? ¿de debó?
—Si senyor... ¡Vés qué ho diria!
—Fugi, fugi, ja ho sabia...
—¿Si ja fa un sigle d' aixó?
—Donchs, miri: ab tot y fer tant jo ahí vaig saberho... —¿Sif?
—¿Vaya! ¡Figuris que ahí van declarar-me cessant!

C. GUMÁ.

De Sabadell m' escriuhen dantme compte de la cerimonia celebrada ab motiu de la benedicció del nou edifici del Banch y Gremi dels fabricants.

Entre 'ls incidents cómichs que 'm relatan, hi ha 'l següent:
Lo predicador qu' era l' escolapio P. Sellarés, vá fer un gran elogi del Ilustre catalá Capmany, y acabat lo sermó un fabricant que porta aquest apellido, vá anar á darli las gracias, creyentse que totas aquellas alabansas havian anat per ell.

Després de la funció religiosa hi hagué un gran tech, y en ell lo president del gremi senyor Sallarés, poseedor de una casulla de Pio IX, s' alsá á fer un discurs, dihent, entre otras cosas, que la tarea de combatre 'l libre-cambi havia de deixarse á la má de Déu... «y á un' arma com aquesta, que tots devém portarla.»

Al dir aixó 's tragué uns rosaris de la butxaca y 'ls tirá sobre la taula.

¿Eh, quin cop d' efecte?...
¡Quánta llanal!... ¡Aquest any si que anirá baratal!

Diálech que trobo en un periódich francés:

—¿Donchs es cert que conspiréu?
—Sí, senyor.
—¿Y ab quin objecte?
—Per restablir la monarquia.
—¿Per restablirla?... Donchs vet' aqui que vosaltres mateixos confesséu que déu estar molt mala.

Aquest dia l' esquerra vá celebrar un *gaudeamus*.

Va haberhi pastels y gelats.

Cap gust devian trobarhi ab tot aixó 'ls esquerrans: pastels, ja fá temps que 'n menjan; gelats, fá temps que n' están.

El Correo catalán aquests días ha estat á punt de ser excomunicat pèl bisbe.

Suposo que ja deuhen saberho. Aquella Academia de joves aspirants al Sant matrimoni ab pubilletas ricas, volía fer celebrar un Triduo contra la voluntat de don José María. Aquest vá recordarlos que de fer encendrer y apagar ciris d' iglesia se 'n cuidava ell, y que no tenia cap necessitat de joventuts catòlicas.

La joventut vá replicar y don José María la vá suspèndre.

El Correo catalán vá pendrehi cartas y don José María, ja havia posat l' excomunió á la paella, y *El Correo catalán* vá contenirse.

Are 'ls carlins remugan, y don José María, ab lo bàcul alsat exclama:

—¿Ar que ze mueve le rompo er bautizmo!

¡Pobres carlins! Potser s' havian cregut que 'l bisbe faria com un general que jo sè, que 'ls conquistava regoneixentlos los graus y ompintlos las butxacas de dobles de cinch duros, ó siga medalletas de don Alfonso, per fer la propaganda y enternirlos.

Si sí, ja avisarán. ¿Perqué son los bisbes, sinó per confirmar á la *canalla*?

Y are que van ab los cinch dits episcopals pintats á la cara, amigo, no hi ha més remey que pendre paciencia... ó sublevarse contra 'l bisbe, proclamantse liberalots y atracantse d' excomunionis.

Ni l' una cosa ni l' altra.
Segons sembla opinan per portar la qüestió á Roma. Fan com la quitxalla: reben la pallissa y tot somicant, exclaman:
—¡Ho diré al Papa!
Bueno y que l' hi digan: lo qu' es per are, 'l bisbe porta la *mitra* y ells portan los *neulers*.

En Romero Giron ex-republicá tè molts compromisos contrets y quan l' hi parlan de que 'ls compleixi escorra 'l bulto de la manera més llastimosa. Aquest senyor quan dejunava pertanyia al *radicalisme*. Are, desde que menja, pertany al *ridiculisme*.

Lo Carnestoltas de aquest any ha sigut molt tronat, molt trist, molt fret. Naturalment, manan los fusionistas, y en materia de Carnestoltas no hi ha ningú, ningú absolutament que puga ferlos la competencia.

En lo temps en que 'l joch era perseguit, la policia sorprengué una casa, copant la banca. Un dels jugadors, dirigintse al comissari, l' hi digué:
—Fassi 'l favor de tornarme un ral.
—¿Perqué?
—Perque la pesseta que jo havia posat als blanchs, era columnaria.

Una anecdota sobre *Plon-plon*: Insultat y desafiat pèl Duch d' Aumale, consultava ab l' emperador si havia de aceptar lo desafio.
—Acéptal, i' hi digué l' Emperador.
Y en Geroni tornantse tot groch, exclamá:
—¿Cóm! No 'm vaig batre á Crimea anant acompanyat de 50,000 homes, y are voldrias tú que 'm bates anan tot sol? No pas per are.

Oració del demati composta per un capellá italiá: Al alsarte del illit resa un pare-nostre y un Ave-Maria y després anyadeix: «Lliuraume Senyor de un rich arruinat, de un pobre enriquit, de un usurer, de la tutela de un procurador, de una distracció de apotecari, y dels que van á missa massa sovint.» Sobre tot dels últims.

A Barcelona vá recorre 'ls carrers deserts, la professó de la Bona Mort. Jo sé de una cucurulla que tornant de la professó, vá anarse 'n á fé un tiberi ab los companys. Y al tornarse 'n á casa mitj borratxo, exclamava:
—¿Veyeu?... Després de la *Bona Mort*, la *Bona vida*.

Conta *La Revista popular* una visita que vá fer lo Pare Planas al Papa. Lo Papa al veure'l entrar l' hi preguntá:
—¿Entrate che mi portate?
Y 'l Pare Planas vá entregarli una safata plena d' or. Lo Papa entusiasmat exclamá:
—¡Ah! quanto sono buoni gli spagnoli, fervorosi devoti della Santa Sede ed amanti del suo povero Padre!

Y está clar: la qüestió son quartos. Pero si jo m' arribo á trobar allá, dono un susto al Sant Pare, no més que dihent i:
—*Molto occhio Santo Padre, che in Spagna corranno molte monete false.*

En una tertulia, ahont hi ha bastantas senyoras, un sábi sosté ab múltiples rahons que i' home descendeix del mico.
Las senyoras s' horrorisan.
—No digui aixó; no digui aixó per mor' de Déu.
—Adverteixin, senyoras, que hi dit qu' era l' home qui descendeix del mico; no la dona.
—¡Ah!....
—La dona es més guapa... descendeix de la femella: per xó l' hi dihen: *mona*.

Un malalt vá á trobar á un metje. Aquet l' hi demana un duro per visita.
—Ay, Sr. Doctor, miri qu' es molt car; tingui en

compte que só un pobre, ¿no pot fermhi alguna rebaixa?

—Are com are no senyor. Més tart veurém.
—¿Are com are?... ¿Més tart?...
—Sí, una vegada la malaltia siga crónica.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Per-to-ca*.
2. MUDANSA.—*Mall-Mill-Moll*.
3. SINONIMIA.—*Costa*.
4. ANÁGRAMA.—*Salta-Ostal-Talós*.
5. GEROGLIFICH.—*Qui cara véu cara honra*.

Han endevinat totas las solucions los ciutadans Quiñones, Disfressa d' Esparver y Noy de profit.—4, Trafalgar y Dos del Esparver; 3 Albert Albert; 2 Tranquil Esparver y Un pilot del Masnou y 1 no més Mitjans y Snajtim.

XARADA.

Té una filla la *Hu-segona* que 's diu *Tot*. Ella es amable virtuosa y tant agradable com eap més ni ha á Barcelona. Y com jo may son honor desitjo pas *tres-primera*, ab una *prima-tercera* vull declararli l' amor.

F. Fios.

MUDANSA.

Als empleats solen dá lo total escrit ab *a*. Ne gasta lo sabaté de total escrit ab *e*. Y 'l pigat n' ha de tení de total escrit ab *i*.

UN NOY DE PROFIT.

CONVERSA.

—Pepet, vé á obrir que han trucat.
—Vaig.
—Cuyta, que han tornat á trucar.
—Me sembla qu' es la seva tia.
—¿Ho es?
—No: es la senyora que vusté y jo ja hem dit.

LL. MILLÁ.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6—En las teuladas.
- 6 5 4 3 1—Lo principal de las personas.
- 1 2 4 5—Una classe de roba.
- 6 5 4—Un amaniment.
- 4 5—Una nota.
- 6—Una lletra.

UN NOY DE PROFIT.

GEROGLIFICH.

AB

Fernando el Católico
Felipe I el Hermoso.
Cárls III de Borbon.
Amadeo I de Saboya.

FA
TI TI

TRAFALGAR.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

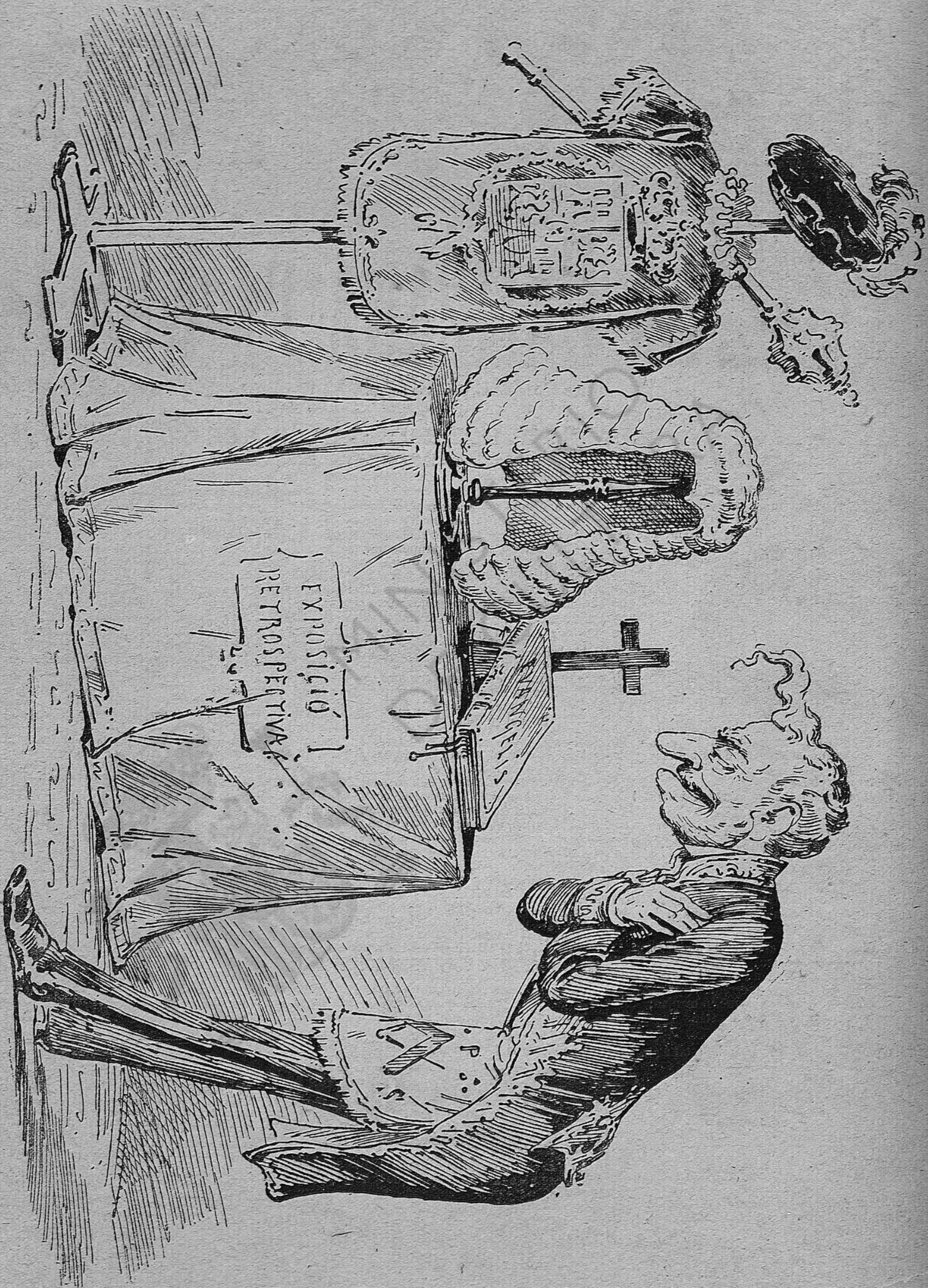
Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Miranius, Titella, Ciutadá Paco, Ll. Millá, Pau Trucas, Trafalgar y Pepet Simpálich.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo que 'ns envian los ciutadans F. P. y A. C. de Sant Celoni, Chirim-bolo, Mitjans y Snajtim, Alcalde Borrego, Tranquil Esparver, Albert Albert, Dos del Esparver, M. Parquinto, Freixeta Petit, F. Falguera, Tres et Amolve y Un calent que 's refreda.

Ciutadá F. X. P.: En l' articlet que 'ns envia hi falta garbo y 's ressen de fluix.—J. Guarro Elias: Lo pensament fundamental de la seva poesia es molt gastat.—Marti Revoltós: Publicarém la poesia.—Sir Byron: Idem la mudansa: l' articlet s' haurá de fer de nou: hi ha una idea; pero está pobrement desarrollada.—Trafalgar: Insertaré dos geroqlifichs.—Una disfressa d' Esparver: Idem la conversa y un geroqlifich.—Eudalt Sala: Idem un geroqlifich de vosté.—Bos del Esparver: Idem lo que vosté 'ns envia.—S. Sanjoan: Y 'l seu igualment.—Lluís Millá: La poesia es molt desalinyada.—J. R. V. l' hi doném las gracias per lo que 'ns remet.—E. Rosés: Insertaré dos geroqlifichs y una mudansa.—Simon de Sedruol: Idem dos conversas y un geroqlifich.—Un noy de profit: Idem logogrifo, mudansa y ters de sílabas.—S. T. Cogul: La senmana entrant parlarém de lo que 'ns diu.—E. C. Tarrassa: Deixi'ns pendre informes de lo que 'ns diu que se 'ns fa molt estrany.—Un suscriptor: *Manresa*: Certas noticias han de venir ab una firma al peu que respóngui d' ellas.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj*, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

A n' ell lo que mes l' admira, es la perruca blanca del president de la Càmarra inglesa; y á nosaltres lo que mes nos admira es lo *trupé* d' aquest home.